

— По-леко ли ти е, по-леко? Не се вълнувай!... Ей сега! Ще мине! Всичко ще мине и ние нѣма никога да се раздѣлимъ вече...

И чакъ сега азъ чувамъ, че Славчето пищи отъ ужасъ. Съ ужасъ сж изпълнени очичкитѣ му, то гледа полубезумно и писка, писка...

Азъ скачамъ при него, милвамъ го по главичката и шепна:

— Татко, татко... не пискай!... Не пискай!... Нѣма нищо! Не пискай! Ще ѝ стане по-зле... Не пискай!...

Славчето престава да писка, но гледа все така ужасено и само повтаря:

— Татко, умрѣ ли мама, умрѣ ли мама?

— Не, миличко, тя е жива, нѣма нищо, ще ѝ мине! Само не викай. Излѣзъ за малко вънъ, или стой тука тихо.

Славчето млъква. Гледа уплашено и само трепери.

*

А Магда гледа все така неподвижно, безпомощно. Кима леко съ глава. Съ това иска да каже нѣщо. Вгори пжтъ кима. Азъ се спускамъ при нея. Успокоявамъ я, отново ѝ казвамъ за лѣкаръ.

— После — слабо прошепва тя.

Азъ сѣдамъ на стола до леглото. Взимамъ ржката ѝ. Милвамъ ѝ. Тя отново безпомощно се усмихва. Така тихо, кротко, горчиво. И сочи да си измия ржцетѣ.

— Да, — казвамъ съ горчива усмивка азъ, — да, ще ги измия. О, ти нашата скъпа, любима мамичка...

И внезапно, буенъ потокъ отъ думи се излива отъ устата ми. Азъ приказвамъ като въ възторгъ и не мога да се спра. Питамъ я и тя кима, за да потвърди или за да каже не. А азъ все приказвамъ.

— Да, ще поседя малко да ти се порадвамъ. Толкова време не съмъ те видѣлъ! Ти си се промѣнила съвсемъ и приличашъ на онази Магда когато се видѣхме първи пжтъ. О, това време пакъ ще се върне за насъ! Само да оздравѣешъ веднажъ... А защо направи така? Защо си гладувала? Искаше да умрешъ? О, глупавичка моя! Та ти не знаеше ли, че въпрѣки всичко, въпрѣки дори... азъ пакъ те обичахъ!... Знаешъ ли колко ми бѣше мжно за тебе, за детето? Отъ първия нень на раздѣлата азъ почнахъ да се проклиnamъ и да страдамъ по тебе. Наистина, колко право казва евангелието: когато ме изгубите ще ме намѣрите... То е съкровищница на велики истини... Азъ те намѣрихъ... Впрочемъ не, азъ никога не съмъ те изгубвалъ. Не, не! Това бѣше безумие отъ моя страна. Ти не си виновна въ